

7.

Бѣснитъ хора.

Никой периодъ не е подвергнатъ толкова на обмама, лукавство и коварство, както суевѣрния; въ никое друго време не сж са намѣрвали, не сж съществували толкова лъжовни святи притворни боголюбци и лицемѣри: вѣка на суевѣрието не е билъ въ състояние да открива тѣхнитѣ коварства и злодѣйничества; много туниядци и бездѣлници сж могли тогава да живѣятъ въ смѣтка и на гърба на проститѣ и на всичко вѣрующитѣ хора. Между другитѣ лицемѣрия, първо мѣсто е държало притворното побѣсняване отъ страна на подли нѣкои бабички и моми, които въ Руссия сж били извѣстни подъ името кликуши. Тѣзь туниятки, въ срѣдъ стечението на народа, най-вече въ черковитѣ, въ празнични и недѣлни дни, начинали да са тръпкатъ на земята, да издаватъ груби викове, да си криватъ лицата, да си трошатъ ржцѣтѣ и скубатъ космитѣ и да произнасятъ тъмни нѣкои предвѣщания; всичкитѣ тѣзь движения са приемали отъ суевѣрния и простия народъ за дѣйствия на нечиститѣ духове, които ушь са вселявали въ тѣхъ, а мнимитѣ тѣхни предвѣщания са тълкували отъ всѣкого различно и разнасяли са всждѣ съ много, разни страни и прибавлѣния.

Тѣзь мнимо — побѣснѣли хора са цѣрили отъ други пустосвати и коварни лица, които, за едни извѣстни цѣли и интереси, подкупували казанитѣ кликуши и имъ казвали що трѣбва да правятъ и говорятъ когато са приближи до тѣхъ лъжовния сватия за да изгони лошия духъ.